ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CLAUDE ORVAL

ΜΙΑ ΧΑΡΑΥΓΗ...

—Ἄκουσε, τρελλοδημοσιογράφε τοῦ διαβόλου, μοῦ εἶπε ἕνα βράδυ ὁ φίλος μου Ντουαρέλ, ἀστυνομικὸς ἀρχιεπιθεωρητής. Θὰ σοῦ διηγηθῶ ἕνα περιστατικὸ ποὺ μοῦ συνέβη στὴν ἀστυνομική μου σταδιοδρομία καὶ τὸ ὁποῖον φθάνει τὰ ὅρια τοῦ ὑπερφυσικοῦ. Ἐν τούτοις εἶνε ἀκριβέστατο καὶ ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι ποὺ ἦσαν αὐτόπται μάρτυρες.

.... Μιὰ νύχτα λοιπὸν παρακολουθῶντας μερικοὺς κακοποιούς, μεταμφιεσμένος ὅσο μποροῦσα τεχνικώτερα, ἔφθασα σ' ἕνα καταγώγιο, ἀτ' ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα συχνάζουν οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀτάχηδες τοῦ Παρισιοῦ καὶ στὰ ὁποῖα κανένας ἀστυνομικὸς δὲν τολμάει νὰ τρυπώσῃ μὲ στολὴ καὶ χωρὶς νὰ μεταμορφώσῃ ἐντελῶς τὸ πρόσωπό του. Ἐγὼ ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὴν μεταμφίεσί μου μπῆκα θαρραλέα μέσα, ἀφίνοντας στὴ γωνία τοῦ δρόμου ἕνα ταξὶ τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας νὰ μὲ περιμένῃ. Θρονιάστηκα σ' ἕνα ἀτόμερο βρώμικο τραπέζι, ἀτ' τὸ ὁποῖο ἔβλεπα καλὰ ἐκείνους ποὺ παρακολουθοῦσα καὶ συγχρόνως ὅλα ὅσα συνέβαιναν στὸ καταγώγιο. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποῦρριξα γύρω, εἶδα καμμιὰ δεκατενταριὰ φυγοδίκους, τοὺς ὁποίους καταζητοῦσαν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τολμοῦν νὰ πᾶνε ἐκεῖ μέσα νὰ τοὺς πιάσουν.

Σὲ λίγο ἀντελήφθην ὅτι κάθε τόσο, οἱ πελάτες ἐκάρφωναν τὰ μάτια τους στὸ ἐκκρεμές, ποὺ ἦταν στὸν τοῖχο. Κύτταξα τὸ ρολόϊ μου καὶ εἶδα ὅτι τὸ ἐκκρεμὲς ἐπήγαινε καλά. Προσπαθοῦσα νὰ μαντίψω γιατί οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι παρακολουθοῦσαν μὲ τόση ἀνησυχία, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, τὴν ὥρα. καὶ δὲν τὸ κατώρθωνα. Στὸ τέλος ὅμως, ἀπὸ μερικὲς φράσεις ποὺ ἄρπαξε τὸ αὐτί μου, κατάλαβα τί συνέβαινε.

Ἡ ὥρα ἦταν τρεις μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὴν ὥρα ἀκριβῶς αὐτή, στὸ προαύλιο τῆς φυλακῆς Σαντὲ στηνόταν ἡ λαιμητόμος γιὰ τὴν θανατικὴ ἐκτέλεσι ἑνὸς τρομεροῦ δολοφόνου, ποὺ εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο γιὰ ληστεία μ' διπλὸ φόνο. Τότε κατάλαβα...

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι παρακολουθοῦσαν νοερῶς τὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ μελλοθανάτου συντρόφου τους καὶ θέλεγε κανεὶς ὅτι προσπαθοῦσαν νὰ τὸν δοῦν ἔσα στὸ κελλί του, ὅτι προσπαθοῦσαν νὰ παρακολουθήσοιν τὴν τελευταία του ἀγωνία.

Παρετήρησα ἀκόμη ὅτι τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν κάθε φορὰ ποὺ κύτταζαν τὸ ἐκκρεμές, καρφωνόντουσαν σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν καθισμένος σ' ἕνα παράμερο σκαμνὶ μὲ τὸ πρόσωπο ἀλλοιωμένο καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, σὰν νὰ μὴν μποροῦσε νὰ τὸ βαστάξῃ ὄρθιο. Τὸν κύτταξα καλύτερα τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ καὶ τότε λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ καταπλήξεως. Τὸν ἀναγνώρισα. Ἦταν ὁ συνένοχος τοῦ δολοφόνου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ καρατομηθῆ καὶ ποὺ τὸν καταζητοῦσε δραστηρίως ἡ ἀστυνομία. Τὸν περίμενε κι' αὐτὸν ἡ ἴδια καταδικαστικὴ ἀπόφασις μὲ τὸν μελλοθάνατο σύντροφό του.

«—Τώρα ξέρω ποῦ θὰ τὸν βρῶ, ἐψιθύρισα μέσα μου. Δὲν εἶνε λαυράκι πρώτης τάξεως! Θὰ τὸν πάσω, ποῦ θὰ πάῃ;»

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτὴ δὲν ξεκάρφωσα τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω του.

Ὡστόσο ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὁ δείκτης τοῦ ἐκκρεμοῦς πλησίαζε νὰ φτάσῃ στὶς τέσσερες.

Κι' ὅσο ἡ ὥρα περνοῦσε, τόσο μεγάλωνε ἡ ταραχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Ξαφνικά, σὲ κάποια στιγμή, ἔννοιωσα ὅτι ἐκινδύνευα. Ἀντελήφθην ὅτι ὅλα τὰ μάτια ἦσαν ἀπειλητικὰ ἐπάνω μου. Ἔσφιξα τὴν κάννη τοῦ περιστρόφου μου κ' ἔκανα νὰ σηκωθῶ, ἀλλ' ἦταν πειὰ πολὺ ἀργά.

Τριάντα ἄνθρωποι μὲ τριγύρισαν μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές, μὲ ἄρπαξαν ἀτ' τὰ χέρια καὶ ἀτ' τὰ πόδια, μὲ ξάπλωσαν σ' ἕνα τραπέζι καὶ σ' ἕνα λεπτὸ βρέθηκα δεμένος.

Ὅλες ἐκεῖνες ἡ ἀπαίσιες φυσιογνωμίες ἔσκυψαν ἄγρια ἀτ' ἐπάνω μου, ἄλλοι μὲ ἔφτυναν καὶ ἄλλοι ἐπρόφερναν μὲ συχαμάρα τὸ ὄνομά μου.

Εἶδα συγχρόνως ν' ἀστράφτουν γύρω μου καμμιὰ τριανταριὰ μαχαίρια. Τότε ὅμως ἀκούσθηκε ξαφνικὰ μιὰ φωνή:

—Ὄχι ἔτσι. Στηλῶστε τον στὸν τοῖχο. Νὰ τὸν βάλουμε στὸ σημάδι.

Ἡ γνώμη αὐτὴ ἔγινε ἀμέσως δεκτή. Μ' ἔδεσαν ὄρθιο σ' ἕνα δοκάρι τοῦ τοίχου καὶ παρατάχθηκαν κυκλικῶς ἀπέναντί μου.

Ἔννοιωσα τότε μιὰ ἀτέλειωτη φρικίασι νὰ διατρέχῃ τὸ κορμί μου. Ἕνας κρῦος ἰδρῶτας ἔλουζε ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός μου. Μοῦ φαινόταν πὼς ἄκουγα κόλας νὰ σφυρίζουν στὸν ἀέρα τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα μαχαίρια καὶ νὰ μπήγουνται στὴν σάρκα μου...

Ξαφνικὰ ὅμως μέσ' στὴν νεκρικὴ σιγὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε γύρω, ἀκούστηκαν τέσσερες χτύποι ρολογιοῦ. Τὸ ἐκκρεμὲς ἐσήμαινε τὴν τετάρτη πρωϊνή.

Ὅλων τὰ μάτια καὶ μαζὺ καὶ τὰ δικά μου καρφώθηκαν τότε στὸ παράθυρο. Εἶχε ἀρχίσει νὰ γλυκοχαράζῃ ἡ αὐγή...

Τότε ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ κακοῦργοι, πάγωσαν μὲ μιᾶς καὶ τὰ χέρια τους χαμήλωσαν ἄτονα.

Σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τοὺς χτύπους τοῦ ρολογιοῦ ἀκούστηκε μιὰ δυνατή, βραχνὴ κραυγή, μιὰ κραυγὴ πνιγμένη.

Ὅλοι γύρισαν καὶ κύτταξαν τὸν συνένοχο τοῦ μελλοθανάτου καταδίκου. Αὐτὸς εἶχε φωνάξει ἔτσι. Εἶχε σηκωθῆ ὁλόρθος καὶ τὰ μάτια του, σχεδὸν πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους, ἦσαν καρφωμένα μπρός του, σὰν νὰ κύτταζαν κάτι τὸ ἀόρατο γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ἄφησα στὴ γωνία του δρόμου ἕνα ταξὶ νὰ μὲ περιμένῃ...

Μὲ φωνὴ βραχνή, σχεδὸν πνιγμένη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐφώναξε:

—Ἔλεος! Ἀφῆστε με!... Δὲν θέλω...

Ἔπειτα ἄρχισε νὰ βαδίζῃ μ' ἕνα βάδισμα ἀλλόκοτο, σὰν νὰ τὸν ἔσπρωχνε κάποιος ἀπὸ πίσω.

Ἔφτασε σ' ἕνα σκαμνί, σωριάστηκε πάνω σ' αὐτὸ κ' ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ἔπειτα ξαναση-κώθηκε, στηλώθηκε ἀκίνητος, ἔνωσε τὰ χέρια του πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες του σὰν νὰ τοῦ τὰ ἔδενε κάποιος, στάθηκε σὲ στάσι προσοχῆς κ' ἔσκυψε ἀργὰ τὸ κεφάλι του. Ἔκανε δηλαδὴ ὅλες τὶς ὕστατες κινήσεις τοῦ μελλοθανάτου, ποὺ βάζει τὸ κεφάλι του στὴν λαιμητόμο. Ὅλοι παρακολουθήσαμε βουβοί, κατάπληκτοι τὶς κινήσεις του. Στάθηκε ἔτσι ἀκίνητος μερικὰ δευτερόλεπτα. Τὸ κορμί του τρεμούλιαζε ὁλόκληρο σὰν νὰ σπαραταροῦσε. Φαινόταν πὼς θἄπεφτε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κατὰ γῆς καὶ ὅμως δὲν ἔπεφτε, σὰν νὰ τὸν κρατοῦσε ὄρθιον κάποια δύναμις.

Τέλος ἕνα δυνατὸ τίναγμα συντάραξε τὸ σῶμα του. Ρίχθηκε πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔπειτα μὲ μιὰ ὑπερφυσικὴ δύναμι ξανάγειρε πρὸς τὰ ἔμπρος καὶ τέλος σωριάσθηκε στὸ πάτωμα.

Οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν κοντά του καὶ μιὰ ἔκφρασις τρόμου ἐζωγραφίσθηκε στὰ ἀπαίσια πρόσωπά τους.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν νεκρός!...

Εἶχε πεθάνει τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ μὲ τὸν συνένοχό του, κάνοντας τὶς ἴδιες ἀκριβῶς κινήσεις μ' ἐκεῖνον... Ἀπίστευτο, αἴ; Καὶ ὅμως πραγματικό.

Ὡστόσο ἐγώ, ἀτ' τὴν στιγμὴ ποὺ ἀκούσθηκε ἡ πρώτη κραυγή του καὶ εἶδα νὰ συγκεντρώνεται ἐπάνω του ἡ γενικὴ προσοχή, ἔβαλα ὅλα τὰ δυνατά μου καὶ μὲ ἀπελπισμένες κινήσεις κατώρθωσα νὰ χαλαρώσω στὴν ἀρχὴ τὰ δεσμά μου καὶ ἔπειτα νὰ τὰ λύσω ἐντελῶς.

Προτοῦ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι συνέλθοιν ἀτ' τὴν κατάπληξί τους, ὥρμησα πρὸς τὴν πόρτα, ἄνοιξα δρομητικὰ καὶ ρίχτηκα ἔξω, τρέχοντας σὰν τρελλός. Πήδησα στὸ ταξί μου ποὺ μὲ περίμενε κ' ἔγινα... καπνός!...

Τὴν εἶχα γλυτώσει πολὺ φτηνά... Πῶς;...

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

τα μαλλιά της ἄσπρα σὰν τὸ χιόνι, καὶ μὲ τὰ δυό της μάτια ἀπλανῆ, θεώρατα, μεγάλα κ' ἄνοιχτά—σὰν ἀνοιχτὰ λουλούδια νυχτολούλουδα...

Φτωχὴ Ρηνούλα!... Ἔτσι τρελλὴ ἀπόμεινε σ' ὅλη της τὴ ζωή. Πάντα νομίζει πὼς χαροπαλεύει μὲ τὰ κύματα καὶ πάντα φωνάζει λαχταρισμένα κι' ἄγρια:

—Πᾶμε πίσω!... Πᾶμε πίσω!...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ὅταν ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας ἐδημοσίευσε τὸ διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου καθιέρωνε τὴν ἐλευθερία τοῦ Τύπου, ἐπιβάλλων ἐν τούτοις εἰς αὐτὸν ὡρισμένους περιορισμούς, ὁ ποιητὴς Σουτσος ἔγραψε τὸ παρακάτω τετράστιχο, ποὺ ἔγινε δημοτικώτατο:

Εἶνε ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ βλάψῃ
τῆς ἀρχῆς τοὺς ὑπαλλήλους,
τοὺς κριτάς, τοὺς ὑπουργούς μας καὶ τῶν ὑπουργῶν (τοὺς φίλους.
Εἶνε ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴ γράψῃ.